

3

ний зъ кръвния си врагъ — и върхъ ще одържимъ :
не е то вече сънь, ни дума, ни превара!
Успехъ е само тамъ където има вяра
и воля — а не си те само въ тази душа:
съ надежди само азъ сърце ти не тешъ,
когато казувамъ че време наближава . . .
Ей до възкръсний день не много ошъ остава;
клашника си зеленъ е метналъ на плещи
Балкана — че и той готовъ е ни вести . . .
Но днесъ е други часъ! а другъ часъ — друго слово.
Какво ни липсува, шо имаме готово,
вий знаете сами. Отново въ Цариградъ
е за оръжие изпратено. Назадъ
ни ще останемъ ний отъ другите. Писмата
и куриерите които отъ страната
пристигатъ всеки день, говорятъ все едно —
говорятъ че навредъ посяното зърно
израсло е и плодъ такъвъ обилень дало,
какъвто и на сънь не се е привидяло
на никого отъ нисъ: налива се и зрей
класътъ на нивата народна и ни грей
съ надеждата света за жътва изобилна.
И слабата ръка до вѣра, днесъ е силна, —
да, съ правдата на туй което вложи въ назъ
самъ Господъ, съ волята на който доде часъ
да грабнемъ сърпа ний и жънемъ клесовете
на своя трудъ . . . Навредъ сж сбирани съвети —
не зарадъ общото и знайното, че то
решено е, — а туй на всякое местъ
шо има свое си и трябва се отделно
решенье. Часъ не е за брѣтвѣне безцелно —
народа е готовъ и чака само знакъ!
Ще се явѣтъ безчетъ юнаци подъ байракъ, — —
и днесъ когато е подготвено делото
така, оставъ да обмислиме каквото
ѣ нужно, за сега, за тоя сетень редъ.
Мъже сте, давайте по мъжми тукъ съветъ! . . .